

rt »fejtörő,
 zód e miatt,
 an sikerült
 elemre szol-
 om, hanem
 eddig: dőre-
 . A j. szám-
 ré, sokatok
 gre szellemi
 arra, hogy
 almiú áll.
 dozatba. —
 lvesen irtad
 rövidebben,
 zámot tart-
 a te leveled,
 ven ragasz-
 eddig azért,
 ek; legkü-
 eresztapám
 Négyötök
 én szívem-
 őt besoroz-
Ország
 meg legyen
 mozzanatot
 s munkát.
 ott határ-
 is, külön-
Kis Lap,
 — **Hoffer**
 rába téged
 ra egyszer-
 hogy t. i.
 ikor nyer:
 güthetném
 y László.
 t a kedves
 pültél. —
Mariska.
 ed mindig,
 lt. De ez
 tárgy a
 nep rajza
 hát ennek
 lapok, s
 sabb drót
 sikkal mi
 a egy sora
 ra a lapok
 szép verő-
 t, mint ha
 rendelték
 eiszburg
 is számít
 lött be. —
 nek meg-
 le »Gyer-
 népszerű
 t táplálni,
 14 éves
 negrendel-
 n szólha-

KIS LAP

1903. november 15-én. Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

... FEJÉJÜK KÖZELEDIK EGY ARANY-HAJU TÜNDÉR (Lásd a 313. lapon.)

Rákolti György utazása.

REGÉNYES ELBESZÉLÉS

IRTA
ABONYI ÁRPÁD.NYOLCADIK
FEJEZET
I.

(Folytatás.)

AZ ELBOCSÁTOTT láncok esörrenve feszültek meg, s a csónak oly gyorsasággal ereszkedett le a hatalmas hajótest mellett a tengerre, hogy szinte csattant, midőn fenéke vizet ért, mint a pisztolylövés. Más baj, szerencsére, nem történt. A jól elosztott teher egyensúlyban tartotta a könnyű járművet, mely néhány bizonytalan lengés után szilárdan állva maradt a vizen.

— Kézbe az evezőket fiuk! vezényelte Rákolti, s jó példát mutatva, maga is megragadta a csónak aljára fektetett evezők egyikét, hogy a *Negro* közeléből minél gyorsabban el lehessen távolítani a járművet, melytől most mindhármuk élete függött.

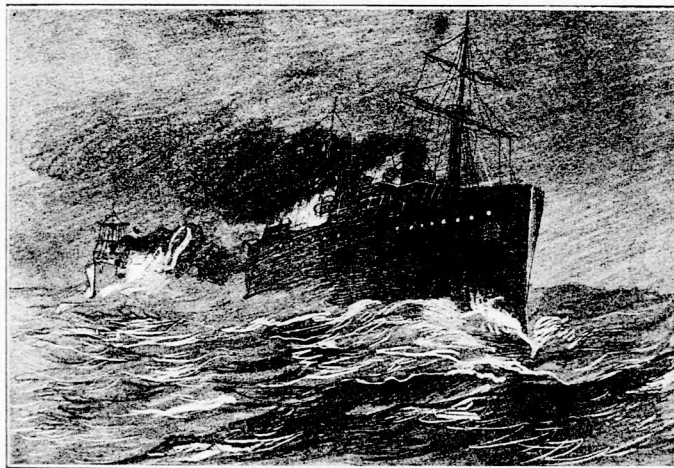
Dandóezi és Kovács rögtön kézbe kaptak egy-egy evezőt, s oly kemény erőfeszítéssel hajtották előre a karsú csónakot, hogy majdnem repült — nevének megfelelően — mint egy igazi fecske.

Ekkorra már tökéletesen besötétedett.

A hold csak egy-egy perere bukkant ki az égboltot elborító felhők közül.

A *Negro* nagy teste mint egy megvilágított ház uszott tova teljes gőzzel a tenger vizén. Kéményeiből egész szikra fellegek vágódtak ki.

Távolabb, mintegy ezer lépésnyire, feltűnt az üldöző angol »kopó« fehér alakja is. Elsőrendű ágyu-naszádnak látszott, és

bámulatos gyorsasággal közeledett. Alig két perc múlva már ismét kilobbant róla egy sárga villanás a sötétbe . . . azután megint egy . . .

Utána mély dörgés harsogott bele a forró egyenlitői levegőbe.

— Jaj, hogy bég! . . . kacagott édesdeden Dandóci.

— Hej, nagyságos urfi, kiáltott örvendve Kovács, midőn látta, hogy a *Negró* világos füst gomolyog föl a levegőbe; adná a magyarok Istene, hogy belekapott légyen a géczy csuda annak a rosszféle himpellérnek a hodályába (birka-akol), hadd égjék porrá, nem kár!

— Nem volt becsületes ember, az igaz, válaszolta Rákolti, de azért nem kell örülni a más ember baján, fiaim, mert az nem magyar emberhez illő. Mindenki megkapja, előbb vagy utóbb, amit megérdemel, de kárörömöt érezni a más veszedelmén, ha még olyan haszontalan fráter volt is az, aki veszedelembe került — még-egyszer ismétlem — nem magyar virtus.

Kovács Miska elhallgatott, de most az egyszer titokban egészen más véleményen volt, mint fiatal ura, kinek szívében a nemes nagylelkűség le tudta győzni az ellensége pusztulásán diadalmaskodható nemtelen kárörömöt. A legény azt tartotta, hogy »fogat fogért«, aki mily mértékkel másnak méri a jót, azonképen kapja meg mástól ő is a jót vagy a rosszat. »Ki fegyver által vét — ugymond az Irás — fegyverrel is kell elvesznie.« Ezt pedig a minden keresztyéni igazak foglalatja: a Szentírás mondja, tehát ugy is kell annak lennie örökkön-örökké . . . Ez ellen hiába beszél Rákolti szívéből a lovagias magyar erkölcs. Így volt világ eleje óta mindig és mindenütt a porlandó emberek között és így is marad.

Bizony, Dandóczira sem hatott a nagylelkűség.

Midőn észrevette, hogy az angol páncélosról egymásután négy sárga villanás lobbant ki a sötétségbe, s utána négyszeres mély ágyudőrej rázta meg a levegőt, megemelte kalapját, s a káröröm utánozhatatlan rosszindulatával kiáltotta:

— Szerencsis jó éjszakát kívánok, tilhárula (rabló)! Olyan légyén á böred, mint egy rostá!

II.

Amennyire a mindinkább növekvő távolság látni engedte, a *Negro* kétségbeesett erőfeszítést tett, hogy az utána siető *Her Majesty* ágyuinak lőtávólából kimenekülhessen. Cavalcanti

lovag — a szökött piemonti fegyenc, ki gyilkosságért életfogytig tartó kényszermunkára volt ítélve — szédületes gyorsasággal hajtotta hajóját Kelet felé, nyilván azzal a szándékkal, hogy az afrikai partok valamely pontján mégis csak kiköthet és arabjaival együtt bemenekülhet a földrész belsejébe.

A csónakról azonban mindössze alig egy félóráig lehetett valamennyire szemmel kísérni ezt az izgalmat hajsztát.

A *Negro* megvilágított teste mindinkább kisebbé és homályosabbá vált. A nyomában levő ágyunaszád fehér alakja nemkülönböztet. A koronként megdördülő ágyulövések hangja már csak nagyon tompán érkezett Rákolti füleihez.

Egyszerre csak — éppen abban a pillanatban, midőn levette szeméről a látésövet, hogy a hajsza további megfigyelését abba hagyja — a nagy messzeségben óriási sárgás-vörös lángoszlop emelkedett föl a levegőbe . . .

Egy pillanatra az egész tenger megtelt vörhenyes fényel . . .

A következő pillanatban azonban már vége is volt a borzalmasan szép tűneménynek. A fény amily hirtelen támadt, épp oly gyorsan ki is aludt s a tengert ismét elborította az esti homály.

— Ugy tetszik, urfi, mondotta Kovács, kit az ijesztő látvány egy percre kihozott a sodrából, ugy tetszik . . . hogy ott lenn valami hiba esett.

Rákolti bölintott.

— Valószínű, hogy a *Negro* levegőbe repült . . . mondotta komolyan.

— Ejnye, hm . . . Talántán bizony mán nem is él a hosszú gólyakirály?

— Aligha él.

— Ejnye . . . szegény feje . . . mormogta fejesóválva a legény.

Ami harag még csak az imént is kegyetlenségre ingerelte szívé, az most hirtelen mind elpárolgott. Szinte sajnálta azt az embert, akit egy órával ezelőtt ő maga képes lett volna minden szájalom nélkül kivégezni.

Rákolti ezalatt gyorsan számot vetett az eshetőségekkel, s midőn részint a *Negro* futásának irányából, részint a csillagok állásából meghatározta, hogy merre kell tartania: csodálatos bizalommal tekintett a jövőbe. Egy esepet sem aggasztotta, hogy mind-háromuk sorsa egy könnyű csónaktól függ. Valamely meg-

magyarázhatatlanul titokzatos sejtelen azt súgta lelkének, hogy nincs miért aggódnia, a nyugat-afrikai part nem lehet messze.

E föltevést egyébiránt nemesak lelkének benső érzése, hanem az angol páncélos magávisellete is megerősítette.

Míg messze volt a part, egyszer sem lőtt a menekülő *Negróra*, holott a hosszú Ritter maga mondta, hogy már kilenc órája a nyomában van. Midőn azonban látta, hogy a szárazföld közelében a *Negro* talán még is csak befuthat olyan öbölbe, tenger-nyúlványba, vagy más sekélyebb vízi-útba, ahová, mélyebb járásánál fogva, nem követheti: ágyuzni kezdte, s valószínűleg levegőbe is röpítette.

Az afrikai part tehát semmi esetre sem lehet messze.

S hogy öröme még teljesebb legyen, a tenger úgy éjfél tájban nyugtalanodni kezdett, apró fodrok borzongtak végig az eladdig mozdulatlanak látszó roppant vízfelületen, s a szél mindegyre nagyobb és nagyobb erővel kezdett fujni. Nyugati szél volt, egyenesen Kelet felé hajtotta a képződő hullámokkal együtt a esónakot is.

— Isten velünk van, fiuk! mondotta lelkes hangon, midőn látta, hogy a percenként növekvő szél mind-gyorsabban és gyorsabban viszi tova a könnyű járművet, annyira, hogy alig egy negyed-óra múlva már az evezőkre nem volt semmi szükség.

— Finumul háládunk, szólt elégedetten Dandóczy, s a esónak aljára helyezve evezőjét, pipára gyujtott.

— Emberséges egy viz ez, urfi, szólalt meg csakhamar Kovács Miska is, miközben jól fejébe nyomta vászonkalapját, hogy a szél el ne vigye; viszen munka nélkül is . . . de hátha megharagszik?

Ez a megjegyzés lassanként komoly jelleget kezdett ölteni.

Rákolti lelkében megesappant a lelkes bizalom. Nyugtalan tekintete megtelt aggodalommal. Emberei gondtalan nyugalommal, pipázgatva diskuráltak egymással a esónak elő részén, örülve, hogy nem kell evezniök — ő azonban tudta, hogy a most már nagyon is érezhetően erősödő szél kétféle módon is veszélybe sodorhatja. Ily keskeny esónak nagyobb tenger-hullámzást semmi esetre sem bír el. Már pedig, ha a szél nem enged, erre a legkomolyabb kilátás van. A másik veszély a parton érheti a könnyű járművet. Ha a szárazföld azon része, hová a véletlen sodorni fogja, sziklás: menthetetlenül el van veszve. Ezer darabra pattanva zúzódik szét a legelső sziklán, melyhez a szél ereje odaesapja.

(Folytatása következik.)

„ANONYMUS“ SZOBRA.

A NÓBÁGOS királyunk — mint ahogy erről korábban már megemlékeztem — tiz szobrot ajándékozott fővárosunk szépítésére még a Millennium (Magyarország évezredesünnep) alkalmából.

Ezek közül a *Zrinyi Miklósé*, *Bethlen Gáboré*, *Boeckay Istváné* az Andrássy-uti Kör-téren, a *Szt. Gellért* püspöké pedig az új Erzsébet híddal szemben áll és emeli fővárosunk szépségét.

A múlt hét vasárnapján került sorra az ötödik ajándék-szobornak, *Anonymus* szobrának a leleplezése.

Ez a szobor egy névtelen és személyében ismeretlen történelmi nevezetességű férfinak emlékét hirdeti.

Béla király névtelen jegyzőjének a szobra az a gyönyörű művészi alkotás, melyet jeles szobrászunk *Liget* Miklós alkotott.

A szép és titokzatosan érdekes szobor elkészítése nem volt könnyű feladat, mert — mint említém — olyas valakinek az emlék-szobrát kellett a művésznek elkészítenie, akiről a történelem semmiféle megbízható adatot nem ismer.

A magyarok bejövételéről szóló legrégebb hazai krónika szerzője volt *Anonymus* = (Névtelen) aki művében a honfoglalás történetét a szájhagyomány és a korabeli hazai források alapján írta meg.

Hogy *Anonymus* melyik Béla királynak volt jegyzője, az nincs eldöntve. Általában III. Béla jegyzőjének tartják, de az újabb kutatások IV. Béla király idejére teszik működését.

A pompás művészi alkotás hű képmását itt láthatjátok.

Gyönyörű márvány talapzaton pihen *Anonymus* felismerhetetlen alakja. Jobbjában tollat fog; testtartása olyan, mint ha történelmi események megírásához készülődne.

Arcvonásai természetesen — minthogy őt senki sem ismerte — láthatatlanok; elfödi azokat a fejére vont csuklya. Mert hogy szerzetes lehetett ő is. Leginkább csak a »barát« volt ama kornak tollforgatója. A hősök hadverő kezétől idegen volt az írás művészete, de még az olvasás tudományába is közülök csak kevesen voltak beavatva.

Nagy tudással, költői lendülettel megalkotott remek szobor az *Anonymus* szobra,

ANONYMUS.

Béla király névtelen jegyzőjének szobra.

melyre büszke lehet nem csak mestere *Ligeti* Miklós, de maga a főváros is, amely ismét gazdagabb lett egy pompás művészi alkotással.

Ott áll a szobor a városligeti Mezőgazdasági Múzeum előtt.

Hervadó leveleiket hullatják körülötte a liget fái, jelezvén az elmulást... és az alant álló szobor, mint ha az ellenkezőjét, a tudás és tudomány föltámadását, örökkévalóságát hirdetné.

Menjetelek oda gyermekek, és szemléljétek áhitattal a rég mult idők nagy ismeretlenét.

Poltár Géza.

SÁRKÁNY.

Szent Péter a Mennyországból

Leüzent:

Mit csináltok kis gyerekek

Odalent?

Nem bajlódom én idefenn

Eleget?

Sárkányokkal rémititek

Az eget?

Vigyázzatok! — ha a madzag

Elszakad,

A vadállat a föllegen

Fennakad,

S az égbe jön, vagy röpülve,

Vagy gyalog,

Pedig félnek tőle a kis

Angyalok!

Nevettünkben még könnyet is

Hullatunk:

Jó szent Péter, hiszen mi csak

Mulatunk!

Tüzes sárkány legendája

Csak mese!

Ne féljenek az angyalok

Cseppet se!

A hét feje, kilenc farka

Csak beszéd —

Ne higgyek a kis angyalok

A mesét!

Festve van a szája, ha kék,

Ha piros:

A nagy sárkány csupa merő —

Papiros!

Mama.

MESE A SZENTJÁNOS-BOGÁRRÓL.

BIZONY régen történt. Akkoriban, mikor a bogarak még jobban barátkoztak egymással; amikor az erdők sűrűjét nem verte föl a kutya ugatása, a vadász trombitája a mezőkön meg a fűs virág: ember-magasságnyra nőtt.

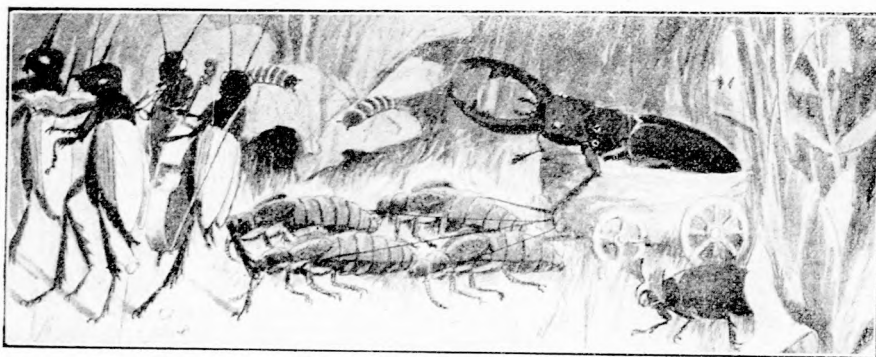
Ugy történt a dolog, hogy két vidám szöcske hivatalos volt szarvasbogár-herceg lakodalmára, s bizony-bizony annyit iszogattak ott, hogy nagyon kacskaringós volt az utjuk hazafelé. A csillagok pedig elbujtak; bizonyosan haragudtak szarvasbogár-hercegre, vagy a két szöcskére, s a nagy sötétségben belepottyant a két szöcske valami roppant mély ürge-lyukba, ahonnan csak harmadnap tudtak valahogy nagynehezen kitépászkozni. De bizony mindkettő betörte vagy három oldalbordáját.

A két szöcskének nagy volt a nyelve. Egész Szöcske-országot tele kiabáltak az ő rettenetes kalandjukkal; sokan meg is hallgatták, mert a két szöcske rokonságban volt távolról a rettenetes és hatalmas afrikai sáska-herceggel. Akadt ugyan néhány öreg szöcske, amelyik azt mondta, hogy a szöcske-fiak maguk keresték maguknak a veszedelmet. De ki hallgatott az öreg szöcskékre, akik már rég megették kenyereik javát s a szöcske ugró-versenyen sem vettek már részt. Pedig az ilyenek — tudva-levőleg — Szöcskeországban nem számítanak.

Egyik szép nyári estén össze ültek a szöcskék. Először azonban ugyancsak körül táncolták a pipacs kisasszonyokat s ezek, amint illik, bókkoltak a fejükkel az ügyes tánchoz. Amint vége volt a vigasságnak, komoly beszélgetéshez fogtak; igaz, hogy közbe-közbe táncolgattak, de ez már szöcskeszokás. Mikor a béka lenyel egy kis szöcskét, a kis szöcske még a béka gyomrában is ellejti a szöcske-csárdást — az igaz, hogy utoljára.

Végre fölállt az egyik tört oldalbordájú szöcske s elkezdte:

— Kedves szöcske-társaim! Vidám szöcske-legények és kisasszonyok! Hiába

beszélnek az öreg szöcskék, akik már ugrani sem tudnak. Ti veletek is megtörtént már, hogy eltévesztettétek a hazafelé vezető utat, s ha a gonosz csillagok nem világítottak, bizony belé pottyantatok valami nagy lyukba.

A szöcskék helyeslőleg ugráltak. Szöcskeországban ugyanis a helyeslést és tetszést takaros ugrással szokták kifejezni.

— Tenni kell valamit, hogy ne essék bajunk, ha egy kicsit el-elmulatozunk. Mit ér a szegény szöcske élete, ha néha-napján ki sem mulathatja magát?

A szöcskék még magasabbat ugrottak helyeslésük jeléül.

— Azt indítványozom, beszélt tovább a törött oldalbordájú szöcske, menjen egy szöcske-küldöttség az erdő tündérrálynőjéhez s panaszolja el a szegény szöcskék bubánatát. De előbb járjuk be az egész bogár-birodalmat s kérdezzük meg a bogárnépeket, mit szólnak az indítványhoz?

Nem is kell mondanom, hogy a szöcskék nagyot ugrottak.

Megindult tehát a szöcskék küldöttsége. Vidám szökésekkel járták be a bogár-birodalmat s meghívták a bogarakat mind, mind, s valamennyien megindultak a kék vizű csevegő patak mentén, az ingó virágok alján, az arany-hajú tündér-királynő birodalmába, aki ott lakott benn az erdő legmélyén, egy csodaszép barlangban.

Legelől hat vidám szöcske-apród haladt, utánuk a szarvas-bogár király kocsiját huzta négy kövér nünüke. Egy kicsit lustán haladtak s a harcias király ugyan-csak

nógatta őket. Azután jöttek a sárga-hátú cserebogár harcosok, majd az arany-zöld cincérek; a dongó kisasszonyokat virágos kocsin huzták a darázs urfiak s az egész menet hangos és vidám volt a tücsök-banda muzsikájától.

Amint a diszes menet egy fordulóhoz ért, egy lapu-levél alól pici kis barnászöld bogárka mászott elő s szemét-száját eltátotta a látványtól. Szerény kis bogárka volt a Jancsi-bogárka (így hívták őt a bogár-birodalomban) s nem tudtak róla semmi nevezetese.

A kis Jancsi-bogár megkérdezte a diszes menet elején ugráló vidám szöcskéktől:

— Hová, háová kedves szöcske urfiak?

De a szöcskék megvetőleg néztek a csunya kis bogárra.

— Mi közöd hozzá, te csúf Jancsi-bogárka? Téged ugy sem viszünk el. Megyünk az arany-hajú tündér-királynőhöz.

— Vigyetek el engem is! könyörgött a Jancsi-bogárka.

S a többi Jancsi-bogarak is mind kibujtak a lapu-levél alól, s ugy könyörgöttek a szöcske-urfiaknak:

— Vigyetek el minket is, kedves szöcskék!

— Mit akartok ti ott, csuf kis bogarak? Nézzétek, milyen szép a többi!

S a csunya Jancsi-bogarak szomoruan néztek, amint a fényes sereg elvonult: a büszke és erős szarvas-bogárkirály, az aranyos, ezüstös vitézek. S amikor meghallották a tücsök-banda hangját, bizony-bizony a könny is kicsordult a szemükből.

Elvonult a diszes menet s a tücsök-muzsika már csak messziről, mulóan hangzott.

— Mit csináljunk? kérdezték egymástól a kis Jancsi-bogarak.

— Menjünk el utánuk mi is! javasolta az egyik.

— Még legyilkolnak a hős cincérek, ha közibük tolakodunk! mondotta egy másik.

— Menjünk más uton! Kérdezzük meg estenden az öreg baglyot, az mindent tud: megmutatja az utat a tündérbarlang felé.

S a kis Jancsi-bogarak türelmesen megvárták az estét, amíg minden csendes lett. A madarak nem daloltak már, csak a lombok susogtak s a holdvilág beüzüstözte a kis patakok tükrét.

A vén bagoly szívesen megmutatta az utat a kis Jancsi-bogaraknak. Mentek-mendegéltek egész éjszaka. Már nagyon el is fáradtak, amikor egy nagy-nagy tó előtt álltak meg és nem tudtak tovább menni.

Hát amint ott állnak, állnak és tanácskoznak, hogy mit csináljanak: nagy fényesség támad körülöttük. A tó egyszerre elkezd világítani, a fákról virág hull, az erdőben a madarak szebbnél szebb dalokat énekelnek s a harmatos fűvön könnyű, nesztelen lépésekkel feljük közeledik egy arany-haju tündér — a szépséges tündér-királynő maga. (Lásd a képet a címlapon.) A nyomában egy sereg kis törpe, akik ugyancsak rázták gyöngyvirág-csengőiket, s amerre mentek, a tündér-királynő lábai alatt fölébredtek a virágok s a nap arany fénye előntötte a rétet.

A csunya kis Jancsi-bogarak félénken összebujtak. A tündér-királynő meglátta őket s megkérdezte tőlük:

— Hát ti hogyan kerültetek ide, kicsi bogarak?

— Téged akartunk látni, szépséges tündér-királynő!

A tündér-királynő leült a puha zöld fűbe, kezébe szedte a piciny bogárkákát s úgy beszélt hozzájuk.

— Hisz' itt van most nálam vendégségben az egész Bogár-birodalom. Most eteti őket a szakácsom nádmézzel. Hát ti hol maradtatok?

Az egyik kis Jancsi-bogár szepegeve válaszolt:

— Mi csunyak vagyunk, szépséges tündér-királynő. Minket nem akartak elhozni s ha velük jövünk, a fejünket veszik a hős cincérek.

A tündér-királynő arannyal, ezüsttel átszőtt ruhájának ujjába szedte a kis bogarakat, azután gyémántos csolnakon átvitték őket a tündérpalotába. A kis bogarak alig mertek kikukucsálni a ruha ujjából; de ha kikukucsáltak, majd megvakultak a nagy fényességtől.

A tündér-királynő a legszebbik termében ugyancsak vígan mulatozott a Bogár-birodalom. Volt evés-ivás, tánc bőven, s a szöcske urfiak már alaposan felöntöttek a garatra.

Az egyik szöcske urfi, amint meglátta a tündér-királynőt, meghajolt előtte s így kezdett beszélni:

— Szépséges tündér-királynő! Világíts nekünk, ha setét az éjszaka. Mi szegény, de vidám szöcskék néha-néha még vidámbabak vagyunk, s ha sötét van, bizony bajunk történik. A minap pedig szegény szarvas-bogárkirály is betörte az orrát. Világíts nekünk, ha setét az éjszaka, szépséges tündér-királynő!

S a szöcske kecsesen bókkolt a tündér-királynő előtt s ügyes tánc-mozdulattal megfordult.

Bár milyen pajkosak, de olyan kedvesek voltak, hogy a tündér-királynő nem tudott rájuk megharagudni.

— Hol hagyátok a kis Jancsi-bogarakat? kérdezte a szöcskétől a tündér-királynő.

— A Jancsi-bogarakat? kiáltott fel a szöcske.

— Hogyan is hoztuk volna ide a bátor hős cincérekkel, a fényes vitézekkel, a büszke szarvas-bogár királlyal s a bájos dongó kisasszonyokkal azokat a csunya bogarakat?

A tündér-királynő megrázta aranyos ruhájának ujját s a pompás teremben hirtelen sötétség támadt; de a ruha ujján belől vakító zöldes fényű világosság gyuladt ki.

— Repüljete ki, Jancsi-bogarak! szólt a tündér-királynő. S a Jancsi-bogarak kirö-pültek a ruha ujjából s a pompás terem egyszerre tele lett fényvel.

— Látjátok a kis Jancsi-bogarakat. Milyen fényesek! Milyen szépek! szólt a tündér-királynő. Ők világítják be az erdőt, a rétet ezután; ők világítanak a virág kis-asszonyoknak, az ingó buza-kalásznak s nektek is, pajkos szöcskék, hogy be ne zuzzátok valahogy az orrotokat!

A tücsök-banda hirtelen rákezdett valami nagyon szép nótára, a bogarak pedig oda gyűltek a gyémánt fényben tündöklő bogárkák köré. Szarvas-bogár király is a fejét lóbázta és mondogatta:

— Szent bogarak! Szent bogarak!

S a többi is rázengte:

— Szent bogarak!

Azután mindenki elfelejtette a Jancsi-bogarakat s mindenki úgy hívta ezután az erdő fényes picli lámpásait: *Szentjános-bogárkák.*

Pásztor József.

INNEN-ONNAN.

Fényképezés a tenger alatt. A fotografálás mestersége egyre tökéletesedik és tudományos szempontból is nem sejtett sikereket mutat föl eddig. *Boys* nevű angol tanárnak sikerült lefényképezni egy golyót, mely a levégőben másodpercenként 3000 lábnyi sebességgel haladt. Nagy fel-tűnést keltenek tudományos körökben azok a fényképek, melyeket villamos világítás segítségével a *tenger mélyén* vesznek föl. Louis *Bouton*, a párisi állattani iskola tanára, már 140 lábnyi mélységben is sikerrel csinált fénykép-fölvételeket; s minthogy a legnagyobb mélység, melyet a buvárok eddig elértek, 200 méter: azt hiszik, hogy a tenger-alatti fényképezés akkor, midőn hajó-romokon dolgoznak, a buvároknak is segítségére lesz. *Bouton* azt hiszi, hogy nem sokára 300 láb mélységben is tökéletes fényképre fog szert tenni.

*

Görögország a mult esztendőben 48 millió korona értékű mazsola-szőlőt szállított külföldre.

*

A nyelvekről. A világ valamennyi nyelvei között a legelterjedtebb a kínai, mert 300—400 millió ember beszél ezen a nyelven, amelyet Európában oly kevesen ismernek. Az európai nyelvek közül a legelterjedtebbet, az angolt is csak 100 millió ember beszéli. Németül 69 millió ember beszéli, utána az orosz nyelv következik, amelyen 67 millió ember fejezi ki gondolatait. A régebbi világnyelvek, a spanyol és a francia most 41—41 millióval kénytelenek megelégedni. Olaszul 30, portugál nyelven pedig 13 millió ember beszél. A világ összes hírlapjainak több mint a fele angol nyelven jelen meg. Az Egyesült-Államokban nagyon sokféle nyelven beszélnek, mert ott nem kevesebb, mint huszonnégy különböző nyelven nyomtatnak ujságokat. Az olasz nyelv, hazáján kívül, leginkább Egyiptomban és Amerikában van elterjedve. A spanyol nyelv nagyon visszafejlődött, de a kereskedelmi forgalomban még mindig nagy szerepet játszik. A XV. század végén csak négy millió ember beszélt angolul, a XVI. század végén husz millió. A XV. századtól a XVII. századig németül csak tíz millió ember beszélt. Az orosz nyelv négyszáz év előtt csak három-, száz év előtt pedig harminc millió embernek volt az anyanyelve. Franciául a XV. század végén csak tíz millió ember beszélt. Carnac számítása szerint a nyelvek elterjedettsége a XX. század végén a következő lesz: angol 640, német 210, orosz 233, francia 85, olasz 77, spanyol 79 millió.

*

Jáva-sziget kávétermése évi 160 millió korona értéket képvisel.

*

Az elmerülhetlen hajó. A hajóépítés művészetének legujabb vívmánya az a berendezés, melynél fogva a hajó a vizen, bármi történjék is vele, el nem merülhet. A találmány nem új és több rendszert próbáltak ki, melyek közül egy *Rilston* nevű skót rendszere vált be a legjobban. A rendszert egy német hajón pár nap előtt gyakorlatban is bemutatták, mely a hajó süllyedését megakadályozza, légmentesen elzárható kamarákból áll, melyeknek ajtóit a vész pillanatában egy villamos gomb nyomására vagy, ha ezt mulasztották, a süllyedés kezdetén önműködőleg lecsapódnak, ami a hajó további süllyedését és elmerülését lehetetlenné teszi.

— A kisebbek számára írta Mártha néni. —

FÖRTÉNETNEK, mesének eleje szokott lenni, meg közepe, meg vége. Vannak ugyan olyan apró históriák is, melyeknek a befejezésül azt szokás mondani, hogy: »Vége libagége!« De az ilyeneket csak olyan csöppecske portékának szokta mesélni a Sárrika néni, aki maga is alig látszik ki a földből; olyan picit kis jószágnak, mint aminő a Zoli, Bélának az öcsikéje.

Hát az ilyen öcsike megelégszik az efféle befejezésekkel.

Tegnap is mivel ébredt!

Fölnyitja a szeméit. Éppen úgy ragyogtak, mint azok a parányi csillagok, a fénybogarak este a fűben. A szája nevetésre áll, a haja csupa arany-gyűrű a fejecskéje körül, a képe piros mint az alma... így ébred föl, és elkiáltja magát:

— Jó leddelt papa, mama! Jó leddelt Zoli bátyám! Jó leddelt szüjте citó!... Cótójom a szüjте citó tezit!

Zoli, aki már majdnem öt éves, megharagudott erre. Micsoda nagy csacsi ez a kis Béla! De csak annyit mondott:

— De Béla, hiszen a csikónak nincsen keze, csak lába!

Erre Béla:

— Cótóloom a szüjте citó lábát!

Hátakkora nagy csacsi ez a kis... csacsi.

Zoli el is határozta, hogy nem érdemes vele törődni. Az igazat megvallva: azért nem szólt rá semmit, mert nem tudta biz-

tosan: illik-e, nem-e, amit a kis Béla mondott? De mikor az a szürke csikó olyan kedves neki! Neki is volt egy báránya, és ő mindig beszélgetett vele, és, bár megtiltották neki, meg is csókolgatta a fehér kondor fejét. Hát azon, hogy Béluska »szereti és tiszteli« a szürke csikót, nem csodálkozott. Sárrika meg azt mondta, hogy annak kell kezet csókolni: »akit az ember szeret és tisztel«. De mikor a szürke csikónak nincsen keze, csak lába!

Igy okoskodott Zoli. Bizony ő sem volt sokkal okosabb Béluskánál, hát így eshetett meg, hogy a históriájának is csak eleje meg közepe van; a befejezése meg ki tudja merre kószál!

Ti talán majd kitaláljátok gyerekek, én nem tudtam rá térni. Különösen Magdiban bizom, aki olyan ügyesen fejtegeti a »Kis Lap« rejtvényeit, talán ezt a fogas kérdést is megoldja.

Az elejénél ennek a históriának ott voltam én is. A közepét Zoli maga mesélte el.

Hát úgy volt, hogy tegnap reggel, mikor Sárrika egy kis bajjal felöltöztette őket — azaz, Zolinak csak segített, mert ő már maga tud öltözködni — kimentek játszani a kertbe mint rendesen. A báránka, a Zoli Jankója, már várta őket; és ugyan csak szólitgatta messziről, biztatgatva apró játzó-társait, hogy: »Bé-é, a kertbe bé!«

Egy kis munkába került, míg a rácsos kaput kinyitották. Zoli, mint a kis pulyka-

kakas, vörös is lett mérges türelmetlenségében, hogy mielőbb az ő bégető pajtásához juthasson.

Mert hogy Zolinak megvolt az a nagy hibája, hogy hamar előntötte a pulykaméreg. De tegnap óta, hogy ez a história megesett vele, azt hiszem kigyógyult belőle; legalább egy időre.

Csak hogy még tegnap nyakig leledzett ebben a csunya hibában. Tüstént megharagudott mindenért, és amikor mérges volt, azt se tudta mit csinál. Tegnap éppen a kedves állatkájára, a Jankóra haragudott meg. Minden áron be akarta fogni a kis vörös szekerkébe, hogy majd füvet hordanak benne valami titkos helyre, tiltakarmánynak a Jankó számára. A bárány azonban nem akart ebbe belé egyezni: rug-kapált, bégetett keservesen, s valahogy a nagy tiltakozásában még a kis vörös kocsit is összetörte.

Láttátok volna erre Zolit!

Mint egy török basa, úgy neki hevült mérgében; és — alig merem kimondani — neki esett Jankónak és fojtogatni kezdte.

Ott termett erre Sáríka.

Megijedt Zoli, mikor vállon kapta valaki hátulról és pies-pacs egy kis kéz meg is veregette! Zolinak nem fájt, de azért rákezdte a sirást. Béluskának se kellett több, ő is rázendítette és olyan bögést vittek véghez ketten, hogy ugyancsak!... Erre Sáríka, az az áldott kis lány, békítgetni kezdte őket, leült közéjük a föbe és úgy magyarázgatta kedvesen, hogy minő csunya dolog az a heveskedés.

— Látod Zoli, még a virágok is elámultak rajtad, hogy olyan csuful viselkedtél. Lám, hogyan tátogatják szájukat a tátókák. Mind azt mondja: »Oh Zoli, oh!«... Nem tudom, nem igaz-e, amit az öreg dada mesélt egyszer: hogy ezek a virágok, ha makrancos, mérges gyereket látnak, fölfúvódnak mérgükben ők is és bekapják a rossz gyereket... hmmm!

Zoli csak kaczagott. Ha, ha, ha! Nem olyan csöpp már ő, hogy az ilyen meséket elhiggye. Sáríka is vele nevetett, hiszen

nem akarta ő rémitgetni őket, csak tréfált velük...

Én mindezeket csak messziről néztem. Egy nagy lombos fa alatt üldögéltem és azon gondolkoztam, hogy micsoda mesét köllene a *Kis Lap*ba írni a számotokra gyerekek, mert a sok szemrehányás csak úgy özönlik felém. Mártha néni nem tartja meg az ígétét, nem mesél nekünk!

Hát amint így tűnődöm, csak szalad felém Zoli, s elrejti a buksi fejét a térdemen.

— Na, mi újság Zoli?

— Kérdeznék valamit Mártha néni.

— Hát ki vele fiacskám!

— Hát... hogy... nem jó lenne-é azokat a tátóka-virágokat eltemetni?

— De miért? Mi jut eszedbe?

— Csak... hogy meg ne nőjjenek...

A kis bolond mégis elhitte a Sáríka meséjét. Alig birtam megnyugtatni...

Azután nem láttam Zolit estig, amikor megesett vele ez a nagyon furcsa história. Elmesélem úgy, ahogy ő elmondta.

* * *

Mikor engem ott hagyott és visszament Béluskához, hát látja, hogy a kis bohó átölelve tartja a heverésző Jankó nyakát és alszik mint a bunda. Ezek most nem játszanak. Mihez is fogjon egymagában? Egy darabig azon mesterkedett, hogy megint jó karba helyezze a kis vörös kocsit. De nem sikerült, hát hamar elunta. Meg azok a csuf tátókák is zavarták a dolgában, mert eleinte csak suttogva, később mind érthetőbben valamennyi piros, sárga, fehér nyitott virágszáj azt óbégatta: »Oh Zoli, oh!«

Zoli csak tűrte egy darabig. Minduntalan a tarka-barka virág-ágy felé pillantott, s mikor ott széltül azokat a haragospiros virág-szájakat vagy tizedszer szemügyre vette, megijedt. Mert a szájak retentően megnövekedtek néhány perc alatt, és most már szinte ordítóva kiabálták feléje: »Oh Zoli, oh!«

Mit volt mit tenni? Zoli fölkapta a homok-szóró lapátkáját és hamar, hamar

rettentő buzgalommal kezdte a virág-ágyat betemetni. Nagy volt az öröme, midőn látta, hogy telnek meg sárga homok-szemekkel azok a gyerekre éhes, sötétpiros, nyitott virág-torkok, és hogy megakad a szavuk: mert lassanként mind elhall-

gattak. Hogy is ne? . . . mikor már ki sem látszott a homokból egyik se! Zoli meg volt elégedve, ámbar a homlokáról csak úgy gyöngyözött a veriték és a tenyerét feltörte a lapátka nyele. Sebaj! Csak hogy az ellenségei el vannak temetve! Most már nyugton lehet, mert Sárika megmagyarázta az öreg dadának, hogy kísértet nincs, mert akit egyszer eltemettek, az nem jár vissza az élőket rémitgetni.

Igen ám! De csak látja, hogy egyetlen egy sárga virág-torok még mindig kimeredez a homok-bucka alól, s egyszer csak kuszlik kifelé . . . Uccu neki, vesd el magad! Szalad Zoli, amerre a szeme lát, mert ez már több a semminél.

Mikor nagy fáradtan megállott, azon vette magát észre, hogy ott topog mellette a kis Béla is, és egyre azt hajtogatja:

— Mennyüint oda Zoli, ahol az a szot állat van a tetjecetbe zálva!

Hát biz' az jó lesz! Elmennek ketten az állatkertbe, hisz' olyan kedvesek azok az állatok, olyan érdekesek! Sokkal szelidebbek a virágoknál.

Hamarosan ott termettek. És csakugyan: csupa gyönyörűség volt ott sétálgatni egyik kretectől a másikig.

Az állatok mind oda jöttek a vasrács-hoz, kinyujtogatták a lábukat és úgy paroláztak velük. Sőt mint ha egyik-másik

szólt volna is hozzájuk, hogy: »Ne féljetek tőlem!« Zoli tudja, hogy az állatok nem beszélnek, de akkor az egyszer, hogy Béluskával ott járt, mégis megtörténhetett! Hiszen olyan sok furcsa dolog esett meg ott velük!

Az a nagy majom például a külön ketrecben, kinyujtotta a két karját a vasrács közül s szépen beemelte őket magához. Mindenféle furcsaságra tanította meg őket, és az a sok ember odakünn úgy nevetett, mikor ők is versenyt hintáztak, mászkáltak a majommal. Azután hoztak nekik cukrot, datolyát, fügét . . . alig győzték fölszedni a földről.

Az elefánt meg a hátára ültette, és úgy lovagoltatta őket . . . Az oroszlán meg gyönyörűen bögött nekik . . . Pompásan mulattak.

Csak hogy keserves vége lett a dolognak mégis. Zolit még most is rázza a hideg, ha rágondol.

Ahogy javában kacagnak egy bohó teknős-békán, amely kijött velük játszani és — versenyt akart velük futni . . . egyszerre csak rémes hangot hall a háta mögött: »Oh Zoli, oh! . . .« Megfordul és majd hogy kővé nem meredt ijedtében . . . mert az a bizonyos sárga tátóka, amely kimaradt a homok-sirből, ott nyujtogatta feléje oroszlán-szájja növekedett

roppant torkát!... Szó ami szó, Zoli erre kiabálni kezdett: »Jaj, jaj!«

Erre, mint ha a föld alól jönne, megszólal egy hang: »Béluska is jó lesz!« És a csuf nagy száj a testvérkéje felé kapott. De Zoli még idején elrántotta előle, és az ölében Béluskával szaladni kezdett... haza, egyenesen haza!

A kertben már keresték őket. Hallotta, hogy kiáltozzák: »Zoli! Béluska! Hol vagytok?« De ő úgy ki volt fáradva, hogy nem birt válaszolni. Elejtette Béluskát, és maga is elesett... ott találták meg az uton fekvő, vörösen s lihegve a fáradtságtól... Ágyba is fektették mindjárt s nekem is csak másnap beszélte el kalandját.

— Álmodtál Zoli, mondtam neki... és bántott a rossz lelkiismeret.

— Czat attoj hiszem el, makacszkodott Zoli, ha a tátótát nincenet betemetve.

De azok bizony be vannak hányva homokkal szegények végkép. Hát én most már nem tudom: mi igaz, mi nem a Zoli históriájából.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

A tenger mélysége. Most jelent meg egy német könyv, amely beszámol a tengerek mélységének megméréséről. A kimutatás adatai szerint a legsekélyebb tenger a Földközi-tenger, amely sehol se mélyebb 3500 méternél. Ebben tehát csak negyedfél kilométert utazhat lefelé az, aki a fenekére igyekszik. Már az Atlanti-Oceán jóval mélyebb 6000 méternél, de a legnagyobb mélységei a Csendes-tengernek

vannak. Az idáig kikutatott negyvenhárom igen nagy mélység közül huszonnégy a Csendes-Oceánban van, tizenöt az Atlanti-óceánban, három az Indiai-tengerben és egy a déli Jeges-tengerben. E negyvenhárom között nyolc olyan, amely mélyebb 7200 méternél. A legnagyobb az Aldrik-mélység, amely a Pacific-tengerben van, a Kermadek-szigetcsoporttól Keletre és 9429 méteres. A főkerektség legmagasabb ismert hegye 8840 méter, ennek a csúcsa az Aldrik-mélység fenekétől számítva tehát 18269 méter magasságban emelkedik ég felé. Ezekből a számokból látható az is, hogy hatalmas gyomra van a tengernek. Elnyelhetné a föld legmagasabb hegyét anélkül, hogy ennek csak egy csücske is kilátszanék.

*

A legdrágább lepke-gyűjteményt most adták el Párisban. Tizenkilencezer csodaszép lepke volt a gazdag gyűjteményben, melyért 200 ezer frankot fizettek.

*

A vándorló kigyók. Dél-Amerika sok helyén is úgy javítják a legelőt, hogy felgyújtják a mezőt nyár közepén. A rövid ideig tartó gyors tűz mindent elpusztít, ami a földszinén van, de érintetlen hagyja a gyökeret és ezzel a hamutól trágyázott talajból az első eső után buja fű fakad. Dr. Safray Uj-Granadában tanuja volt az ilyen legelő-javításnak. A gyorsan haladó tüzet szemlélve, látta, hogy egy irányba ezer és ezer kigyó mozgott a földön, melyeket lyukaikból a tűz kihajtott. Az így leégett legelőről mind elmenekülnek a kigyók és ekkor, ha csak lehet, erdős helyre térnek. Az óriási tömegben haladó sziszegő és süvítő állatok egy tömegben sietnek, és ez a legjobb alkalom arra, hogy a nagyobbára mérges kigyókat robbanószerekkel egyszerre pusztítsák el.

*

Mennyi ideig koplalhat a kutya? Németországban (Augsburgban) egy parasztgazda véletlenségből bezárta a kutyáját messze fekvő erdei kunyhójába. Hazatérve azt hitte, hogy az állat eltévedt; mikor pedig nap nap után mult s nem jött haza, végkép lemondott róla. Nagy volt tehát a meglepetése, midőn 17 nap múltán újra a kunyhóba vetődve, ott találta a szegény kutyát még élve, de csontig lesóványodva.

UTCA-SARKON.

APADT, remegő asszony ül az utca-sarkon, ölében egy picziny csecsemő, ki még semmit sem ért, semmit sem tud; az embernek gazdag érzésvilágából is csak egyet ismer: a szenvedést.

Az anya betakargatja kendőjével, de még azon keresztül is érzi a hideg szelet, mely végig söpör a nagy város utcáján. Ilyen korán csak a nagyváros szülötte kezdi megismerni a nyomorúságot; faluhelyt mégis csak mindenkiéke van meleg hajléka, ahol meghuzhatja magát; s ha nem volna, mindig akadna egy-két könyörületes lélek, aki behívna magához melegedni, fődél alá.

Itt azonban hiába szólalna meg a könyörületes szív: a szegény didergő asszony nem vonulhat el a hideg elől. Ő kenyerét keresi itt és nem mozdulhat helyéről. Egyik keze tele van krajczáros ujsággal s azt a járókelők felé nyújtja.

Bizony, akinek testében érző szív van, nem is megy el mellette úgy, hogy egyet a felé nyújtott ujságokból el ne fogadjon;

hiszen a krajczár fele, amit lefizet érte, a szegény asszonyé és ezekből a félkrajczárokból lesz kenyér, fődött hajlék, meleg tüzhely, egy pár ruha-darab a másik két gyermek számára.

A nagyobb gyermek, a fiu, már segít édes anyjának: ő is ujságot árul. A kisebbik, a leányka, fejét édes anyja vállához támasztva, alszik. Ő a legboldogabb, mert ezalatt nem érez sem fáradtságot, sem éhséget, sem hideget. S ki tudja, az álom jólelkű tündére nem hoz-e meg neki mindent, amije a jómódu, gazdag gyermeknek van: meleg szobát, puha fehér kalácsot, szép játék-szereket.

Aludj, szegény kis leány! Ti pedig, könyörületes szívű emberek, ne fordítsátok félre fejeteket, ha a szegény anya mellett elmentek. Hadd gyűljenek azok a nehezen megszerzett krajczárok, hadd legyen a kis leány ébredése kevésbé szomorú, mint amilyen eddigi élete volt.

FEJTŐRŐ.

Szó-rejtvény.

Melyik az a két szó: amelyiknek, ha az első betűjét megváltoztatjuk, az ellenkezőjét kapjuk?

Kocka-rejtvény.

Szerkesztette *Blau György.*

A	Á	Á	Á	I	= Nagy ur.
I	K	K	LY	= Levelekben látható.	
LY	R	R	= Vízben élő állat.		
R	S	= Kertész teszi.			
S	= Mássalhangzó.				

A betűk balról jobbra, valamint felülről lefelé olvasva, ugyanazt adják.

Tréfás földrajz.

Szerkesztette *Petényi Pálma.*

1. *Első része ásvány, a másikán pedig minden ember keresztül megy. Az egész: szikla-szoros.*

2. *Első része uton-utfélen hever; második része emelkedés. Az egész: erdélyi város.*

3. *Melyik tó az hazánkban, amelyet mama nem szeret a böggréteken látni?*

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona-**, **5 korona-** és **8 korona-**áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A **KIS LAP** **LXV.** köt. **18-dik** számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Kép-rejtvény: Kis Lap.

Szám-rejtvény: Ki mint vet, úgy arat.

Csillag-rejtvény: 1. Nem gyermek kezébe való a kés.
2. Okosabb enged.
3. Munka után édes a nyugalom.

Megfejtők: Winter Elza, Koráll Edith, Wittman Erzs, Farczádi Irénke, Keczer Ilonka, Thyll Laci, Halmi áll. gazd. felső népiskola

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapest.

nevében Báber Antal s Ferenc és Tóth Mihály, Rakovszky Menyhért, Csáky Andor, Makray László, Milutinovits Corinna és Janka, Fülep Erzsike és Olga, Wágner Elza és Jenő, Benyovszki Pista és Béla, Fráter Iván, Ungár Erzsike és Sándor, Paulik Irike, Breuer Lajos, Stengl Gizella, Meller Vilmos, Szemző István, Lax Henrik, ifj. Bónyi Adorján, Geszner Olga, Blau testvérek.

A jutalom kisorsolása szokatlanul gyorsan megtörtént: **3 korona** áru könyvet nyert **Fülep Erzsike és Olga, Búd-Szent-Mihály**; — **5 korona** áru könyvet **Farczádi Irénke, Székely-Udvarhely**; — és **8 korona** áru könyvet **Milutinovits Corinna és Janka, Lugos**, kiknek az illető könyveket a kiadóhivatal megküldi.

A **KIS LAP** **LXV.** köt. 18-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Császár Zoltán, Krámer Irénke, Meller Vilmos, Dávid Kató, Dicsőfi Gizike és Marianna, Tusák Ervin, Ehrenfeld Lilike, Medveczky Margitka és Sándorka, Schwarz Emmy, Préger Aurél, Goldstein Anna és Ernuska, Ungár Erzsike és Sándor, Toth Jolán, Juhász Ilonka, Meller testvérek, Makray László, Marsovszky Etuska, Winter Elza.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Korc Gyurka. Politikai dolgokba nem ártja bele magát a *Kis Lap*. Nem is gyermeknek való ez a foglalkozás. Sokat kell tanulnod, tapasztalnod, míg odáig megértel, hogy országos ügyekben véleményt nyilváníthass. Ha a te kis mormoterod életét hosszasan megfigyelted, szívesen veszek róla leírást az állatka rajzával egyetemben, amely nálunk Magyarországon ritka vendég. — **Tusák Ervin.** Az egyiket. — **Csáky Andor.** Ha mar fájós kézzel oly csinos betűket vetsz, bizonyára ép kezzel való írásod még csinosabb. Mar csak azért is szeretném látni, hogy belőle, megérteném a te, szerencsére, kicsi bajodnak elmúlását. Azt a kezdet pedig, mely soraidat befejezte, csokolom. — **Schnierer (?) Anna.** Csak találomra írom így nevedet, mert Schnerzernek, Schwerernek is olvashatnám. Családi nevet világosan kell írni. Egyébkint az a gyanum, hogy nem is a te írásod, pedig én, ha olvasóm bírja a tollat, saját kézírásat követelek. Nem baj, ha nem is szép, csak olvasható legyen és tiszta. Rejtvényedet besoroztam. De arról, hogy már a következő számban jelenjen meg, szó sem lehet, mert sokan vannak ám előtted. — **Breuer Lajos.** Az egyik megjelen. Leveledből nem lehet megtudni hol kelt. Ismered a **Forgó bácsi** tiz parancsolatát? — **Ifj. Bónyi Adorján.** Az elsőt közlöm. — **Ungár testv.** Megjelennek. — **Barra Miklós.** Benyovszky Mórcaz grófnak viselt dolgait gyönyörűen írta meg Jókai Mór. A legélvezetesebb és legtanulmányosabb olvasmányok egyike. — **Blau Miklós.** Tépett szélű, elhanyagolt írásu leveledre voltaképp nem is köllene válaszolnom. De, hogy kérdésedre: melyik a leghosszabb magyar szó? megis megadjam a feleletet, ott a szótár, keresd ki. Megjegyzem, hogy az ilyen összetett hosszabb szót, mint amilyen p. o. az *átmelegíthetlenség*, hasztalan fogod keresni. Rejtvényeid oly apró és kusza betűkben vannak megírva, hogy az olvasásukra nem vállalkozhatom. Reményilem, hogy jövő küldeményed takaros írásu lesz. — *Több levélről a jövő számban.*

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**